

Előfizetési árak:

Egy évre . . . 6 frt — kr.
Fél évre . . . 3 frt — kr.
Negyed évre . . 1 frt 50 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Kurczaparti-utca 31. szám.
Ez a lap szellemi részét
adó közlemények, előfize-
tési pénzek is köldendők.

SZENTESI LAP

POLITIKAI ÉS VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

Hirdetések árát

valamint nyílt-terti közlemé-
nyeket kiadó-hivatalunk mé-
ret szerint olcsón számít.

Egyes példányok kaphatók:
nyomdánkban, Stark N. és
Untermüller E. könyvben
számunként 5 krért.
Kéziratok vissza tartatnak.

Megjelenik hetenként háromszor:
vasárnap, szerdán és pénteken
a kora reggeli órákban.

Szerkesztésért felelős:
SIMA FERENCZ.

Lapunk megrendelhető:
a kiadó-hivatalban és lapkihordóink útján,
kik az előfizetési pénzeket is felvehetik.

„...Csitt!..“

Ime, mily különösek az Isten utai. A miert századok óta küzd toilal es karddal, a miert vagyont és vért áldozott: Magyarországnak Auszriától való függetlensége most önként kínálkozik, mint egy érett gyümölcs, mely csak arra vár, hogy minden rázkódás nélkül, egy érintéssel leszakadjon.

Arra nem szükséges a szót vesztegetni, mily óriási, mérhetetlen előnyök háramlanának reánk abból, ha megszabadulhatnánk ettől a czölönktől, Auszriától, mely nemcsak iparunkat és kereskedelmünket nyomja agyon, de megzsarolja mezőgazdaságunkat a közös vám által, megfoszt erőnkétől, hatalmunktól a hadsereg közös voltától, kizár az európai nemzetek sorából a diplomáciáival, szóval rajtunk csüng, mint egy óriási, iszonyu daganat, mely belőlünk táplálkozik, gyöngíti testünket, elrabolja vérünket, viszket, fáj és undorítóan elrutit. Tudja ezt minden magyar, így vallják és vallották ezt a 48-asok örökké és így sutogták titokban a 67-esek is, de — tévők hozzá — „jó is lenne megszabadulni, de nem lehet.“ Megkérdeztük, hogy miert nem lehet? Fontoskodva beszéltek a nagy hatalmi állásról, az uralkodó akaratáról, a rázkódástól — végre felhuzott szemöldökkel egy sokat jelentő „csitt“ szócskával zárták le ujjukat az ajkukat. Most be kell látniok, hogy a nagyhatalmi állás teljesen biztosítva van az uralkodó személyének egységében, a védőképesség pedig csak fokozódnék, ha a magyar katona nemcsak a testével, de a lelkeivel is szolgálná a magyar hadseregben hazáját és királyát.

Isten kegyelméből nincs mit félnünk attól, hogy mostani uralkodóink akaratá el lenkeznek nemzetneik akaratával, annál kevésbé, mert ez az akarat törvényes.

Rázkodtatásról pedig annyira nem lehet szó, hogy maga Ausztria durván utasítja vissza a további szövetséget.

Megmaradt hát a „csitt“.

Hanem ennek a megmagyarázását nem bizzuk liberalis uraimékra.

Tehát jelent ez a „csitt“ uraim: dörögölést az udvarhoz, magas rendjeleket, rangot is, de jelent ez a „csitt“ zsiros proviziókat, viczinális szédelést, tolvaj képvásárlást, fából készült vashidat, bankdirektorságot nagy prezenczmárkakkal, nagyfizetésű szinekurákat, óriási szubvenziót a lapoknak, szóval — husos fizeket!

— Hanem ezt az állapotot nem tűri tovább a magyar ellenzék. Elkergetik önöket onnan nem azért, mintha ők akarnának az önök által meghagyott maradvékból töltözödni, mert az ellenzék férfiai eddig is hazafiak voltak a saját kenyerekön: hanem azért,

mert nem tűrjük, hogy csupán azért, mert önök hizni, nőni és a hatalmasodni akarnak, a magyar nemzet osztrák járom alatt nyögjön; nem tűrjük, hogy ezért a szent önhizlaló czéljukért kelljen gyalázatot tűrnünk osztráktól, horvától, szerbtől, oláhtól; nem tűrjük, hogy fiainknak a sótalan katonakereserét német szóval adják; nem tűrjük, hogy a magyar gazda, a magyar iparos adóba hajtott kenyeren az osztrák gyáros és az osztrák-magyar liberális urak hizzanak!

A magyar ellenzék vezérei a parlamentben, a magyar nép pedig a parlamenten kívül iszonyu tüzzel, törhetetlen erőlyel, vas kitarással fogja követelni a kiegyezés megszakítását, győzelemre fogja vezetni imádott zászlóját és el fogja seperni a föld színéről azt az érdekszövetkezetet, a liberális kormányt és pártját, melynek eddig ki volt szolgáltatva! Rajta vezér urak ott a parlamentben! Most, vagy soha!

Dr.

A Kossuth-párt állásfoglalása.

Bánffy barónak alkotmányértő törvényjavaslata ellen, melyben Auszriának jövő év májusáig akar időt adni, hogy ellenünk összeszedhesse magát és kiütásba helyezze, hogy esetleg rendelteti uton kormányozhasson, mely nem egyéb, mint az alkotmány burkolt felfüggesztése, a Kossuth-párt f. hó 6-án tartott értekezletében foglalt állást. Ez értekezleten kimondta, hogy a legvégsőig harcrol a javaslat ellen.

Melán kellett nagy felháborodást országsszerte az ellenzék körökben a két prókátornak, Eötvös Károlynak és Komjáthynek mérskéltre inó farizeusokdása.

Részünkről konstatáljuk, hogy a Kossuth-párt végre megtalálta az utat, melyen haladva eljut a magyar függetlenséghez és a magyar nép szívéhez: de szorongva várjuk, hogy mikor dobja ki kebeléből azokat, kik mint mostani viselkedésük mutatja, teljesen megbizhatatlanok.

Az országhazból.

A kormánypárt kedden ülés előtt líhegve futott az olvasósobába, hogy az újságokból megtudja, mit akarnak a szébbialik. És remülve látta, hogy lesz obstrukció, még pedig akkora, amilyent még nem pipált Magyarország. Ez nagy levertséget okozott köztünk, miert is kitört az idősebbekből az elégedetlenség:

— Mondtuk Bánffynak, de ő nem hitte.

— Most majd meghatja a levét.

— Itt van la, csuffa tesznek bennünket.

Pulszky Gusztí azonban lecsitította az izgatott kedélyeket:

— Amíg engem láttok, meg nem vakultok.

Voltak, akiknél használt ez a dodonai kijelentés, de voltak, akik nem hitték benne, mert nagyon jól tudják, hogy halál ellen nincs orvosság. De aztán egyértelműleg adták ki a jelszót:

— Mentse meg, ami menthető.

És a korifeusok melabus genzemarsban mentek a szébbial folyosó felé, hogy megkerleljék az obstrukciós vezéreket, Justh Gyulát nagy csoport vette körül és minden ajak könyörgött neki:

— De édes Gyulácskám...

— Hová gondolsz?

— Csak talán nem komolyan akartok zenebonát csinálni?

Az obstrukciós vezér kérelhetetlen maradt: — Már hiába minden... Meg kell lennie... Majd meglátjátok, hogy nem tréfádolog készül.

Erre aztán igen nagyon megnyultak az orrok, a Pulszky Gusztíét kivéve, mely oly kiterjedésnek örvend, hogy ez a változás rajta a lehetetlenségek közé tartozik. Es mentek szomorú szívvel jelenteni Tisza Kálmánnak, Bánffy Dezsónak:

— Uram, veszedelem készül.

A miniszterelnök azonban mosolygott, mintha azt mondta volna:

— Ugyan, ne izéljete! A sipkaszoróban minden csendes lesz...

De a stafétákat nem nyugtatta meg a tamászkodó mosoly és a szélsőbal felé mutatva szóltak:

— Kegyelmes uram, ott ott, látod: Justh Gyula vig és elemében érzi magát.

Erre azonban már megpubult a főminiszter:

— Ha ő vig — ez szomorú...

Es nevetett. A viccz rossz ugyan, de talált, miert is az elszontyolodott ábrázatok kissé felderültek. Később ismét a gyász boruja szállott rájuk, mert egy szébbial vitéz rohan a folyosón végig, kiáltva:

— Megyek Simáért...

A kormánypárt Eötvös hideg verejték futott végig ennek a névnek a hallatára és többen keresztet vetve magukra, buzgón rebegették:

— Mentse meg Uram a gonoszról.

A verbuváló eltűnt a folyosó végén, de akkor meg új remület szállt meg a mamelukserget. A Ház folyosóján megjelent Bartha Miklós, a nagy-buzogányú Bánffy verő és a függetlenségiek kuckója felé tartott. Mikor a miniszterelnök a kanyarulatnál meglátta, ucezu, mintha puskából löfött volna ki, rohant be az ülésterembe. Hát Kossuthék is rohantak, de nem Bartha elől, hanem eleje. Mindannyian kezét szoritottak vele és csakhamar fölzugott a lelkes kiáltás:

— Eljen!

— Eljen Bartha Miklós!...

A kitűnő publicista pedig meghatva köszönte az improvizált tüntetést, mely átragadt a kormánypártra is. A bátrabb Bánffy-buzarok közül akadott nem egy, aki szívesen üdvözölte az elkésve, de soha későn nem érkezett új honatyát.

De csudálatos dolog, a képviselőház folyosóján senki sem volt kíváncsi a viszály megoldására, hanem inkább sietett az ülésterembe, ahol Berzeviczy elnököt és éppen Kossuth Ferencz mondott hosszabb beszédet a Bánffy javaslatának hova utasítására vonatkozólag. Indítványt terjesztett be, amely szerint a Ház a javaslatot osztályhoz utasítja.

A függetlenségiek viharos éljenzésbe törtek ki a beszéd végén, úgy, hogy Bánffy Dező, aki szó-lásra jelentkezett, perczeig nem tudott szóhoz jutni. Természetes, hogy megmaradt hetfői indítványa mellett, amely szerint a Ház a javaslatot a pénzügyi bizottsághoz utasítja.

A jobboldal helyeselt, de a függetlenségiek csak annál hangosabban kiáltották:

— Eljen Kossuth Ferencz!

Mikor Bartha Ödönt hívta a jegyző, Bánffy egy csomó emberrel kiszökött a folyosóra.

— Usznak kifelé... zugták a szébbialik.

— Természetes, hisz Bánffy szabadoszó! — elmeskedett Meszlény Lajos.

A folyosón pedig rögtön haditanácsot tartott a miniszterelnök Tisza Kálmánnal. Óriási hallgatóságuk volt és a szébbial folyosóról csak a Tisza Kálmán kalepja látszott és a keze, melylyel magyarázott a fiók mamelukoknak.

— A generális abrikot! — jegyezte meg egy ujságíró.

De csakhamar átvette a szót Bánffy Dező, aki nekivörösödvé, dühösen hadonázott a kezével, miközben csak úgy röpökde a jelszavak:

— Obstrukció... nem hittem volna...

Ejnye... No de majd...

A hivesi szájtátva hallgatták, de a folyosó egyéb publikuma is elképedt, mikor a miniszterelnök stentori hangon süvöltötte:

— Ha a többség akarja, behozunk mi is egy 14. § t. Majd akkor elvállik, hogy ki a legény a csárudában...

Még az öreg Mezei Mórincznak is majd leesett az álla a nagy kijelentés hallatára, pedig ő ugyan-
sak híve Bánffyának örökkön-örökké.

— Ezt nem fogjuk tenni, — jegyezte meg egy újságírónak.

— De ha Bánffy akarja . . .

— Még akkor senki, — válaszolt a józsu
őreg ur.

Mialatt ő azt magyarázta, hogy miért nem fogja tenni ezt a szabadelvű párt, odabenn Barta Odón indítványozta, hogy utasítsák Bánffy javaslatát egy e célra kiküldendő bizottsághoz.

— Eljen! kiáltották ballfelől.

A tüntetés multával Olay Lajos, Pichler Győző, Asbóth János, Győry Elek, Papp Elek, Lukács Gyula beszéltek a Kossuth indítványa mellett és mindegyik más-más szempontból mondott nagyon érdekes dolgokat. Természetes tehát, hogy a beszédük végén a függetlenségük zajosan megéljenezték őket.

Utolsó szónoknak maradt Holló Lajos. Félegy után kezdett beszélni és nagy igazságokat hozott föl a Kossuth indítványa mellett. Alaposan tárgyalta a Bánffy-féle javaslatot, ami sehogy sem tetszett Berzevics Albertnek. Eppen ezért az alelnök úgy nézett Hollóra, mintha föl akarná falni és úgy egy óratájt rá is csöngetett:

— Figyelmeztetem a képviselő urat, hogy magával a javaslattal foglalkozik, nem pedig annak hová utasításával.

— De kérem, magyarázta Holló, kénytelen vagyok vele . . .

A szébbeli tábor fölzugott:

— Ne erőszakoskodjék az elnök!

— Joga van a javaslattól beszélni!

— Csak tapintatosan!

Hentaller pedig gúnyosan kiáltott föl:

— Ne Kramarzkodjék.

Ez fájt Berzevicsnek, amiért is újra megrázta a csöngetőt:

— Csendet kérek! Én csak kötelességemet teljesítem, amikor a házszabályokra figyelmeztetem a szónokot.

A jobboldali írói karzatban azonban más ötlete támadt. A következő névjegyet fogalmazta:

Berzevics Albert

val. belső titk. tanácsos, volt közokt. állam-
titkár, a képviselőház alelnöke stb. stb.

Nem Bécs, de Budapest.

Lehet, hogy Kriszkindire küldenek belőle száz példányt a világ legtapintatlanabb alelnökének. Egyelőre csak adták kézzől-kézre az apró papírszeleteket, mialatt Holló szépen kibeszélte az ülést.

F—g.

Elbizakodott basa.

Hiszen ahol erőszakoskodni kell, ott Vadnay sem utolsó legény. Bánffy Dezső és Perczel Desző sem zsenirozza magát. De mind a hárman eljöhettek leczkét venni ahoz az urhoz, akit dr. Lakos Imrének neveznek, s aki ez idő szerint Szenté város polgármesteri székében osztja a saját termelésű pártatlan igazságot.

A jó békekesség kedvéért olyan jó boldok valánk, hogy késznek nyilatkoztunk szemet hunyni a minapi botrányos erőszakosságára, amikor szétkergette a közgyűlést, mint valami csúrhét. Persze, ez a balgatag engedékenység nem épen ok nélkül való volt, mert hiszen azzal biztattak bennünket, hogy a mostani gyűlésen olyan vezeklő nyilatkozatot tesz a város basája, amely teljes elégtételül szolgálhat a durván megsértett képviselő testületnek. Mi hittünk az ígretnek és nem adtuk be a megtorlás iránt indítványunkat; úgy gondolkozván, hogy jobb a sovány béke, mint a kövér háboru.

Kostatáljuk, hogy Lakos ur csunyaúl becsapott bennünket, mert az ígert elégtelét nem adta meg. Bölcsen hallgatót a multkori stikliről, mintha semmi se történt volna.

Sőt — úgy látszik — vérszemet kapott; mert a helyett, hogy az elkövetett hibát helyrehozta volna, a csütörtöki közgyűlésben újabb erőszakossággal tetézte azt. Mikor ugyanis látta, hogy egy neki nem tetsző indítványt, minden erőlködése és kapacitációja daczára nagy többséggel elfogad a közgyűlés, kihívó elbizakodottsággal kijelentette, hogy ezen a gyűlésen nem bocsátja szavazására az indítványt, hanem majd

egy másik közgyűlésen. Hasztalan tiltakozott a pártatlan basásokodás ellen az indítványozó; hasztalan állott talpra az egész közgyűlés, hogy fölháborodásának kifejezését adjon. Lakos ur cinikususan oda vágta, hogy: „majd holnap folytatjuk a tárgysorozatban fölvetett ügyek tárgyalását.”

Hát mit jelent ez? Jelenti azt, hogy a polgármester abszolút hatalommal uraikodik a képviselőtestületen; s véto jogot gyakorol a többség akarataival szemben. Egyszerűen fölrugja a közgyűlés határozati jogát, s féktelen göggel arcukba dobja a képviselőknél: „Vagy úgy táncszoltok, amint én fűtülök, vagy pokolba kergetlek mindnyájotokat, mert ti csak hitvány csöcselék vagytok, a város, az ur és a parancsoló, a legfőbb minden egyéb én vagyok.”

No, akinek a gyomra beveszi ezt a brutális hetvenkedést, ám élvezze tetszése szerint. De mi nem tőrjünk el és nem fogja törni senki, aki ad valamit a képviselő testület méltóságára.

Ez az elbizakodott basa nem maradhat tovább annak az önkormányzati testületnek az élén, amelynek jogköréről halvány sejtélemmel se bír; s amelynek békekességét durva kezekkel földolta.

Pusztulnia kell kikerülhetetlenül. Nincs hatalom, amely őt tovább ott tarthassa. Még a már nem szokatlan zsandárszurony sem!

Városi közgyűlés.

Csendben, békekességben kezdődött a csütörtöki közgyűlés. Senki se sejtette, hogy viharral végrödik; csak talán maga a polgármester, aki valószínűleg elkészült rá, hogy ismét basáskodni fog.

Pedig inkább azt várta mindenki, hogy épen a polgármester simítja el azokat a hullámokat, melyeket multkori erőszakoskodásával fölkorbácsol. Legalább minket úgy informáltak, hogy megfelelő alakban kimentti magát. De nem szolt semmit; ami már magában véve rossz vért szült és a Sima-párt tagjai nyomban elhatározták, hogy legközelebb beadják az indítványt a multkori elnöki gazdaság megtorlása iránt, amit most azért nem tettek, mert nyájás ígrettelkel elámitották őket.

A közgyűlés lefolyása különben a következő volt:

A polgármester az ülést megnyitván, felszólította azokat, akik netán interpellálni akarnak, adják elő a mondanivalójukat.

Szalay István intézett kérdést az iránt, hogy a házali kereskedés korlátozásáról szóló szabályrendelet életbe lépett-e már? A polgármester azt a fölvilágosítást adta, hogy a kérdéses szabályrendelet még most megy föl a vármegyére jóváhagyás végett.

Nem lévén több interpelláció, pár pillanatra csönd támadt. Mindenki azt hitte, hogy most következnek a polgármester mosakodása. Látszott is Lakoson némi habozás, de aztán hirtelen kijelentette, hogy szólásra senki sem jelentkezővén, áttérünk a napirendre.

A családásból még alig tért magához a közgyűlés, már fölolvasták a tanfelügyelő átiratát, mely szerint hozzájárul az ipariskolai bizottság azon határozatához, hogy az ipariskolai igazgatóságra Krisztián István, Körtvélyessy Sándor és Balázsovits Norbert jelölteknek. A fölkiáltásból, mely erre végig zugott a termen, tisztán kivehető volt ugyan, hogy a többség Körtvélyessy mellett van; de azért a polgármester elrendelte a szavazást. Beadatot 103 szavazat; amelyből Körtvélyessy 66-ot, Krisztián 37-et kapott. Körtvélyessy nyomban letette az esküt és ügyes beszédben megköszönte a bizalmat.

Ísmét választás következett. Az ipariskolánál üresedésben lévő tanítói állásra jelöltek Varga Ferenczet, Tergenyei Ferenczet és Fodor Dávidot. Egyhangulag Varga Ferenczet választották meg.

A Gály Sándor felfüggesztéséről szóló jelentésnél Kátai Pál János indítványozta, hogy Gály — miután a felfüggesztésre semmi ok sincs — helyzetessék vissza. Mire Pintér Gyula megjegyezte, hogy szivesen elfogadná az indítványt, de fegyelmi ügyben való bírásokra nem jogosítja fel a törvény a közgyűlést; mindössze tudomásul vehetjük a bejelentést, amit a közgyűlés meg is tett. Ugyan-

csak Pintér Gyula indítványára Papp László h. adóügyi tanácsnok, aki Gály felfüggesztése óta a közpénztárt kezeli, a pénztárnoki teendők teljesítésével továbbra is megbízott.

A tanács az adópénztári tisztai állás betöltését sürgette. A közgyűlés azonban a szervezési szabályrendelet módosításáig betöltetlenül hagyja ezt az állást.

A járási utibizottságba Szántó Dániel és Szeder János választották meg tagokul.

Következett a földi révi komp házi kezelésbe vételéről és a kezelési módokatának megállapításáról szóló jelentés, valamint a komplexelő választása. Novobáczy Győző, Pintér Gyula, a polgármester, Kristó N. István, Szeder János és Bárkai János hozzászólása után a közgyűlés kimondta, hogy egy nagyobb es egy kisebb dróktól, s egy jégtörő dereglye beszerzését engedélyezi. A komplexelő — aki Szeder indítványára „révgazda” titulusát kapott évi fizetése 400 forint, 3 révész évi fizetése egyenként 200 forintban állapított meg. Révgazdának — 9 folyamodó közül — Dékány Lajos lovasrendőrt választotték meg.

Tartalmas vita folyt a földmives iskola fölállításáról. Egy bizottság azt javasolta a minap, hogy adjon a város a földmives iskola céljára a Bartha János-féle föld helyett 200 holdat a csordajárásból, továbbá 30 ezer forintot épületekre, ugyan-
csak 30 ezer forintot és a fentartáshoz való hozzájárulást kérjen az államtól és viselje a város a fentartási költséget. Ez alapon ment is valami fölterjesztés földmivelési miniszterhez, de az nem hajlandó segélyt adni. Így aztán a gazdasági szakosztály napirendterést indítványozott. Szeder János elfogadta a szakosztály javaslatát, bár szép beszédben fejtegette a gazdasági szakoktatás nagy fontosságát. Cicatriczis Lajos csatlakozott Szeder álláspontjához, de indítványozza, hogy a tanács gyűjtse össze az adatokat, mikép lehetne szervezni a gazdasági ismételő iskolát s ahoz mennyi segélyt kaphatnánk? Kátai Pál János majd akkor kíván a földmives iskoláról tárgyalni, ha a Bartha János-féle alapítvány a kezünkre jut. — A közgyűlés a szakosztály napirendterési javaslatát elfogadta Cicatriczis indítványával együtt.

A Bogárkőz kinyitására megnyert kisajátítási jog érvényesítésére utasított a tanács.

Most következett a veszedelmes pont: a lapdajátéktér ügye.

Pintér Gyula szolt először a tárghyhoz. A minap — ugymond — már minden irányban megvitattuk a dolgot és azt hiszi, hogy az ellentétes nézetek meg nem győzhetik egymást. Kerüljük tehát a meddő vitát, amely esetleg ismét rekriminációkra és konfliktusokra vezetne. Minden újabb vita nélkül tegye meg ki-ki az indítványát s aztán döntsön a közgyűlés szavazással. A maga és elvbarratai részéről indítványozza, mondja ki a közgyűlés, hogy a játéktérrel az illető társaságnak nem adja oda, továbbá Novobáczy gazdasági tanácsnok ellen azért az önkényes eljárásért, hogy a város birtokát a képv. testület tudta, híre és beleegyezése nélkül használatra átadta, sőt a játékpályát városi utászokkal készíttette el — a fegyelmi eljárást elrendeli.

Zugó helyeslés kíserte az indítványt, amely nagyon idegessé tette Cicatriczis Lajost. A szokott-nál is sapadtaliban, dühtől fuldokolva hivatkozott rá, hogy a polgármester a mult vasárnap népgyűlés céljára átengedte a közgyűlési termet; ez analóg eset; miért nem indítványoz Pinter ezért is fegyelmi eljárást?

Pintér Gyula nyomban válaszolva, tagadja, hogy a Cicatriczis által fölhozott eset analóg volna a Novobáczy esetével. Regi uzus az, hogy a közgyűlési terem fölött a polgármester rendelkezik. Átengedte azt már épen a másik táborhoz tartozóknak báliakra és egyéb mulatságokra is és soha senki nem kifogásolta; mert ott csak egy napi használatról volt szó, míg a játéktérrel állandó és folytonos használatra engedték át. Itt tehát képtelenség az analógiát megállapítani.

Kálmán Mihály azt indítványozta hogy engedjünk a kertben mindenkinek játéktérrel.

Dr. Sulcz Lajos szerint ez a dolog nem is a közgyűlés, hanem a tanács hatáskörébe tartozik. Indítványozza, hogy a közgyűlés térjen fölötté napirendre. Különben megjegyzi, hogy Pintér Gyulát

személyes ellenszenv vezet; mert más hasonló esetekben nem emelt kifogást. Ott volt például a korszolypálya, melyet szintén a polgármester és nem a közgyűlés adott át használatra az illető társaságnak.

Szeder János békéltetőleg szolt; tekintsünk el — ugymond — a személyes vonatkozásoktól és ilyen kicsiségért ne csináljunk háborút. Kéri Pintért, hogy a béke érdekében vonja vissza az indítványát.

Pintér Gyula kénytelen visszautasítani azt a föltevést, hogy indítványát személyes okok sugalmazták. Csak a képviselőtestület rendelkezési jogának akar tiszteletét és érvényét szerezni. Ha már a tulsó oldalról analog eseteket keresnek, majd ő is szolgálj egygyel, amelyben tökéletes a hasonlatosság. Emléztet ugyanis a tyukpiaczi esetre, amikor Pollák kivés engedély nélkül elfoglalt az utcából egy kis darabot, aszfalttiroztatta és diszes korlátal körülvette. A közgyűlés az engedély nélküli építmények eltávolítását rendelte el. Akkor Pollák kérsre fogta a dolgot; elismerte a hibáját és kérte, hogy adjuk meg utólagosan az engedélyt, hiszen nem ütközik az a közérdeke és ő már sok költségbe verte magát. Akkor fölállott a másik párt vezére: Fekete Márton. Nem tűrhetjük — ugymond — hogy a közgyűlés engedélye nélkül bárki is a város birtokára tegye a lábát; még utólagosan se adjuk meg az engedélyt, mert példát kell mutatni, hogy a város vagyona nem Csáky szalmája. S a közgyűlés ezt egyhangulag helyeselte és senki sem keresett Fekete indítványában személyeskedést. Miért nem mérnek hát most is ugyanazon mértékkel? Indítványát fentartja.

Kristó Nagy István nem fogadja el Pintér indítványát, de Novobaczky ellen jegyzőkönyvi megrovást indítványoz az önkénykedésért.

Kátai Pál János azt állja, hogy az igazság kiderül a vizsgálatnál; azért elfogadja Pintér indítványát.

Lakos polgármester hosszabb beszédével zárja be a vitát. Csatlakozik Szeder János bekeiktető álláspontjához és a maga reszeról is kéri Pintért, hogy indítványát a béke érdekében vonja vissza. A dolog érdemére nézve különben ismétli azokat a mentségeket, melyeket a multkor fölhozott. Ok jót akartak és ő nagyon tiszteli a közgyűlést s igyekszik a kedvében járni.

Ezután következett a szavazás. A polgármester és Pintér Gyula felszólalása után megállapított, hogy előbb dr. Sulcz, azután a tanács, azután Kálmán Mihály, majd Kristó Nagy István indítványa megy szavazás alá s végül a Pintér Gyuláé.

A közgyűlés nagy többséggel elvetett minden indítványt, nyilvánvalólag azért, mert a Pintér Gyuláé akarta elfogadni. Ekkor azonban váratlan és igazán páratlan eset történt, mely ilyenformán folyt le:

— Lakos polgármester: (Miatan már elvetettek az indítványokat, mélyesen hallgat.)

— Pintér Gyula: Most már az én indítványom következik.

— Lakos polgármester: Igen, igen; épen azon gondolkodom... Azonban... azonban kijelentem, hogy én a Pintér képviselő ur indítványát önálló indítványnak nyilvánítom, tehát most semmi esetre sem bocsatom szavazás alá, hanem majd fölveszem a jövő közgyűlés tárgysorozatába. (Általános elképedés.)

— Pintér Gyula: A leghatározottabban tiltakozom ezen hallatlan cinok önkénykedést ellen. A közgyűlés határozati jogának ilyen példatlan megsértését tőrni nem fogjuk. Ilyen önkénykedő cinok vezetésé alatt nem tanácskozunk. (Ekkor már mind fölugráltak a képviselők. Zugas, larma töltötte be a termet. Fölháborodás virrált minden arcon. Csak Cicatricisz és társai mosolyogtak elégedetten.)

— Lakos polgármester: Majd tessék a jövő gyűlésen beszélni. Akkor önálló indítványa lesz a képviselő urnak. Most pedig kijelentem, hogy hoinap folytatjuk a tárgysorozat tárgyalását.

— Pintér Gyula: Ilyen cinokkal nem tanácskozunk. Hagyjuk itt. Holnap ne vegyünk részt a gyűlésen. Majd igenis lesz a jövő közgyűlésen önálló indítványunk, de annak nem fog örülni az elnök ur.

A képviselők már ekkor a legnagyobb fölháborodással töltötek kifelé. „Ez már mégis sok.

Ilyen basáskodást nem tőrünk. Hát csordának nézi ez az ember a közgyűlést. Máskor jó lesz, ha zsandárt hoz. Fel fogjuk függeszteni.” Ilyen kifakadások és fenyegetések között oszlottak szét a képviselők. S nem volnának férfiak, ha a szavukat meg nem tartanák.

Orvosok összeesküvése.

Ebben a csunya, sivár, önző világban, amelynek visszataszító karakterisztikuma az, hogy az emberek egymás bőrét akarják lenyuzni és jóformán csak hirből ismerik, sőt kigunyolják azt az ideális fogalmat, amit etikának neveznek — mindenre el voltunk készülve, csupán arra nem, hogy a tudományból is seftet csináljanak. A szentesi orvosoké a szomorú dicsőség, hogy ezt is meg kellett értnünk.

Mert mi egyéb, ha nem a legrutabb seftelés az az ugynevezett „ügyrend“, melyet a tisztelt doktor urak összekotyvasztottak, s melyet — jellemző kortörténeti adalék gyanánt — lapunk vasárnapi számában közöltünk. Lássuk csak.

Ennek a derék ügyrendnek a kartell jellegét megadja az, hogy a publikummal szemben tarifát szab meg és annak megtartására becsületvesztés terhe alatt kötelezi az aláírókat. Azokat az orvosokat pedig, akik alá nem írják, ekszkommunikálja nemcsak az orvosi karból, hanem egyáltalában a társadalmi tisztességből is, mert kimondja, hogy az ilyen orvosokkal az aláírók minden kollegiális és társadalmi érintkezést megszakítanak. Tehát aki a közönség ellen össze nem esküszik, azzal a többi orvosok konziliumot nem tartanak, sőt még szóba se álljanak, hanem kerülnek, mint valami bélpoklost.

Igen pompás rendelkezése az orvosi ügyrendnek az is, mely szerint az összeesküvés tagjai az olyan betegeknek, akinek házi vagy kezelő orvosa van, nem rendelkez és orvosi tanácssal nem szolgálnak. Ami nem kevesebbet jelent, mint azt, hogy amelyik beteg orvost hivat magához, az ahoz az orvoshoz hozzá van lánczolva egész a sirig; mert ha másik orvos véleményét is ki akarja kérni, akkor küldjön a szomszéd városba, miután itt az a törvény, hogy: „Egy lsten, egy orvos.“ Punktum.

Ugyan mit szólnának a bölcs doktor urak, ha a szabók vagy suszterek összeesküdnének, hogy egymás kundsajtjának nem dolgoznak; vagyis akivel egyszer az ember kabátot vagy cipőt csináltatott, azzal legyen kénytelen mindig dolgoztatni, ha nincs is megelégedve a munkájával?

Igazán kacagnók ezt a hallatlan együgyűséget, ha nem tudnók, hogy a rugóját a legcsunább kenyéririgység és féltékenység képezi.

Megtörtént ugyanis, (a neveket kiméletből elhallgatjuk) hogy egy súlyos beteget agyonkezelt és halálra ítél a házi orvosa. Kijelentette a beteg hozzátartozóinak, hogy nincs mentség, készüljenek a temetésre. A megrémült család másik orvost is hivatott; aki azonban oda nyilatkozott, hogy a gyógykezelés alapjában el volt hibázva, s ő nem vállalkozik arra a lehetetlen föladatára, hogy az elrontott munkát helyrehozza. Az illető beteg szerencséjére éppen akkrr költözött Szentesre dr. Adám Endre; elhívták a beteghez és ő nem átalotta elkövetni azt a vakmerőséget, hogy kiragadta a beteget a halál torkából. Ez ért kellett megalkotni azt a példátlan szabályt, hogy ahol házi vagy kezelő orvos van, ott másik orvos ne konyeleskedjek. Mert akire egyszer a házi vagy kezelő orvos kimondta a halálos ítéletet, annak kötelessége meghalni; kivéve azt az esetet, ha 15—20 forintot konziliumra áldoz; mert hát konzilium utján még lehet szabadulás, másként azonban semmiesetre.

Hát ahoz a kolosszá abszurdumhoz mit mondjunk, mely szerint keményen megparancsoltatik, hogy: „egy orvos se szolgáljon

fizetőképés betegnek díjtalanul tanácssal?“ Tessék már most elképzelní, hogy valamelyik orvos az apját, anyját, testvérét vagy barátját gyógykezeli. Ugyan miféle arccsal követel az az orvos az apjától, anyjától, testvérétől vagy barátjától honoráriumot? Pedig a tisztelt ügyrend nem ismer semmi kivételt. Az pénzért méri a tudományt mindenkinek. És a pénzből is a nagyját válogatja. Mert eddig az orvosok megelégedtek egy látogatásért egy koronával; de most már kimondták, hogy nappal 1 frt, éjjel 2 frt a legkisebb sallarium. Tehát aki beteg mer lenni, annak legyen forintja bőségesen; ha pedig nincs, akkor pusztuljon el a maga emberségéből, orvosi segítség nélkül.

Konziliumot pedig csak az a boldog halandó tarttasson, aki képes rög tön leiszurni minden résztvevő orvosnak 5 osztrák forintokat. A szabály tehát ez: „Van pénz, van konzilium; nincs pénz, nincs konzilium.“ Hiába, drága a tudomány; s a humanizmus csak egy ostoba jelszó, amelyből nem lehet hintót tartani.

Az sem utolsó dolog, hogy az orvosok fekete könyvet vezetnek a rossz fizetőkéről és azoknak névjegyzékét közlik egymással. Ezt — persze — erkölcsi presszióknak nevezik a tudós urak; pedig — mint-hogy meghurcolás a czélja — bizvást nevezhetnék válogatott fajtájú zsarolásnak is, ha nem is büntetőjogi, de legalább morális tekintetben.

Másutt a rosszfizetőköt be szokták perelni, de itt még azon kívül pellengérezik őket. Még jó szerencse, hogy le nem sakterolják.

Hát, tisztelt doktor urak, ez már még sem járja. Mert kartell köthetnek ugyan a cukorgyárosok, petroleum kereskedők, avagy például a mézárások; meghatározhatják, hogy mennyiért mérik a cukrot, petróleumot vagy a húst. De a tudomány nem seft, az orvosok nem üzletemberek, hogy limitálják az orvosi rendelvények árát. Önök nem arra esküdtek meg, hogy csak ennyi vagy annyi forintért segítenek a szenvedőkön. Az Önök szereplése a társadalomban ethikai és nem üzleti természeti.

Am ha Önök közönséges mesterségnek tekintik a foglalkozásukat, legyen az Önök gusztusa szerint. De a publikum nem fogja megengedni, hogy Önök tetszésük szerint tánczoltathassák.

Ha Önök összeesküdtek a közönség ellen, a közönség is összeesküszik Önök ellen. „Kartell ellen kartell“ — ez lesz most már a jelszó.

Felhívjuk tehát a közönséget, hogy azoknak az orvosoknak, akik azt a nevezetes kartellt aláírták, hagyja a nyakukon a portékájukat. Am gyógyitgassák egymást az emberi kor legvégső határáig. A drága tudományukból ne kérjen senki.

Van itt két új orvos: dr. Adám Endre (lakik a kispiaczon, ifj. Varga Imre házában) és dr. Molnár Albert (lakik a Kurczapartitutzában a Kiss Pál féle házban.) Kiűnő képzettségű orvos és rokonszenves, derék férfiú mind a kettő. Akinek tehát orvosi tanácsra vagy segélyre van szüksége, forduljon hozzájuk bizalommal. Ők nem szatócsok módjára mérik a tudományukat.

Majd meglátjuk aztán, hogy melyik éhezeti ki a másikat: az összeesküdött orvosok-e, vagy a közönség?

Helyi és vegyes hírek.

— Városi képviselők értekezése. A városnál uralkodó erőszakoskodásokkal szemben követendő magatartás megállapítása végett f. hó 12-én — vasárnap — délután 3 óraker a Simapárthoz tartozó városi képviselők értekezletet tartanak, amelyre e helyen is figyelmeztetjük a pártunkhoz tartozó képviselőket.

— **Ref. fogondok és presbiter választás.** A f. hó utolsó napjaiban mozgalmas élet lesz a szentesi ev. ref. egyházban; akkor választják meg ugyanis a fogondnokot és az új presbitereket. E tárgyban f. 12-én vasárnap-délután 2 órakor érkezik el az első 48-as kör helyiségében, melyre már most felhívjuk a ref. egyház tagjainak figyelmét.

— **Bánfalvi kontra Gálly-ügy.** Mint lapunk legutóbbi számában említettük, Bánfalvi Lajos nemcsak a polgármester, hanem a járásbíró előtt is panaszt emelt Gálly Sándor h. közpénztáros ellen azért, mert a rajta lévő téli kabátot botjával kiporozta. A járásbíró előtt az ügy tárgyalása ma volt. Minthogy azonban Gálly Sándor Bánfalvi ellen becsületlenség és rágalmas miatt vizonvádat emelt, a Gálly által bejelentett tanak meghallgatása véget a tárgyalás egy időre elhalasztott.

— **Csongrádi műút építése.** Az utépítési bizottság Szegeden Pálffy Ferenc polgármester elnökelete alatt a napokban tartotta meg az árlejtést a csongrádi műút építési vállalatához szükséges terméskő és szuott kavics szállítására nézve a vállalkozók nagy érdeklődése mellett. A csongrádi műút építéséhez szükséges 5633 köbméter terméskő és 3611 szuott kavics. A bizottság a tanácsnak azt javasolja, hogy fogadjon el Tausig David és társa ajánlatát. A műút, amelynek kitépítésére 54,562 frtot irányoztak elő, csak 49,926 frtba kerül.

— **Rendőri statisztika.** Az elmúlt október és november hónapban városunkban a következő rendőri események történtek: öngyilkosság gyufa által 1, lövés által 1, égés következtében kekövetkezett halál 1—, hitelen halál — 3—, hulla áthelyezés más sírboltba 1—, elmebeteg az országos tébolydába szállítottatott 1—, engedély nélkül könyöradomány gyűjtő letartóztatott 2—, méh magzat elhajtás 1—, méhmagzat elhajtás gyanúja 1—, közzsemérem elleni kihágás 1—, könnyű testisértés 1—, idegen ingó vagyon eltilajdonítás 1—, sikkasztás 1—, tolvajlás 16—, betörés tolvajlás 2—, gyujtogatás külterületen 3 esetben. A rendőrség jelentése szerint valamennyi esetben a vizsgálat megtartottat a tettesek nagyjábólra kinyomoztatnak és megbüntetés végett az illetékes hatóságok átadják.

— **Éjjeli csendháborítók.** Bajomi Sándor, Török Sándor és Gránicz József f. hó 6 ikára viradóra valószínűleg jól beborozva haladtak az utcán, és Molnár Ferenc II t: 796 számú háza utcai ablakát erősen megzörgettek. Molnár kiment az utcára megnézni az ablak zörgetőket, de veszére, mert alig szolt hozzájuk egy pár csendesítő szót, amikor Gránicz József mellé lépett és arcát ütötte. A vitékedő fiatalok ellen a rendőrség a kihágási eljárás megindította, hogy egy időre elvegye kedvüket, hasonló hóködésektől.

— **48-as bál.** A szentesi 1-ső 48-as népkör december 26-án, karácsony másodnapján a Kassávéház nagyszobájában bálal rendez 60 kr beléptidij mellett. Hisszük, hogy a mulatni vágyó fiatalok, mint mindenkor, most is kedvvel keresi fel ezt a táncmulatságot.

— **Tolvajlás.** Kellemetlen meglepetés érte Solyom Imre III. t. 407, és Bazsó János, III. t. 547. sz. alatt lakó polgártársunkat folyó hó 5-ikére viradóra. Az történt ugyanis, hogy Solyoméktől 2 kacsát és 9 tyukot, Bazsóéktól pedig 12 hizott kacsát valamelyik jótévő gonoszcsonot ellopott. Mint hogy a rendőrség arról van meggyőződve, hogy jelen esetben nem tréfáról, de komoly dologról van szó, a tettes, vagy tettesek nyomát amugy istenigazában botozza.

— **Tűz a külhatárban.** A római katolikus egyház tulajdonát tevő lapistói tanyaépület eddig ismeretlen okból folyó hó 6-án, este 6—7 óra között, kigyuladt; miselőtt azonban a tűz nagyobb károkat tehetett volna, azt Gránicz Antal eloltotta.

— **Megszűnt állatbetegség.** Makó városában a sertésvész Sóvénnyháza községben pedig a ragadós száj és kórómájás járvány megszűnt.

— **Eltévedt bárányok** Szabics Lajos IV t. 130 számú lakására kedden délután két magyar bárány betévedt és ma is ott bögnek bánatosan a gazdjuk után.

— **A negyvennyolcas honvédek és a miniszterelnök.** A negyvennyolcas honvédek országos bizottsága a napokban haró Podmaniczky Frigyes elnöklésével ülést tartott, melynek célja volt tiltakozni a miniszterelnök ama törvénytelen rendlete ellen, mely szerint az alispánoknak és polgármestereknek kötelességévé tételtett, hogy a központi honvédbizottság tudta és beleegyezése nélkül az országban szétszórta létező 48 honvéd-egységtől az összes honvédigazolványokat beszedje és a miniszterelnökséghez betérjessze. A központi bizottság emitttől elésőbb fölterjesztette tiltakozását a miniszterelnökhöz, egyszerűsind utasította az egységeket, hogy irományait semmi szín alatt ki ne szolgáltatassák.

— **Dráma a börtönben.** Budapesten a ridég rendőrfogház komor falai között az elmúlt éjjel megható dráma játszódott le. Egy kis cselédleány rettentő tűzhalállal akarta elpusztítani magát, mert félt a gyalázattól, amely őt falaj eléért érhetné. Valami apró kihágás miatt került tegnap este a IX. kerületi rendőrkapitánysághoz a tizenkilenc éves Babik Zsuzsanna. Az ügyeletlen rendőrszítvitező börtönbe csukatta, de előbb mérgesen rákialtott: — Holnap majd haza toloncolják! A szegény Babik Zsuzsannát becsukták egy üres sötét szobába, amelyben csak halványan pislogott a mécs és gyöngén melegített a hamvadó parázs. A nagy csöndben egyszer mintha megútna a fülét egy hang, melyet egyszer ver aztán vissza a négy mocsos fal: . . . „haza toloncolják.“ Egy darabig nem akart hinni fülének. Fegyveres hajdu fogja őt hazakisérni a faluba, a község házára — és a népek kiáltnak majd a kapu elé, ujjal mutatnak rá: — Ni, ott viszik a Babik Zsuzsit, bizonyosan lopott, vagy talán . . . Édes istenem, az ilyen szegény leányok a kicsiny falu az egész világa. Az neki a közvélemény, amely sujt és felemel; ott vannak az ismerősök, akik barmulnak és megvetnek. És őt odavezeti majd az a fegyveres hajdu a faluba, mint valami gonosz, cafat személyt, akit kivet magából az idegen város. Milyen gyalázat lesz ez! Babik Zsuzsanna kiszédett a kályhából egy csomó parazsat és koblére tette. Ruhája lámba borult tőle, testét égette a parázs. Inkab meg akart halni, mintsem gyalázatba essen faluja előtt. A fogház előtt fel s alá járó ór csak későn vette észre az előtőrt füstöt. Amikor berohant és letépte a szegény leányról az öszeket ruhát, az már félig eszméletlenül hevert a földön. Teste tele volt égési sebekkel. A mentők beszállították aztán a Rókus-kórházba. Szegény Babik Zsuzsanna . . . aligha fogják őt haza zsuppoltatni . . .

— **Bigot asszony halála.** Egy „előkelő“ félvilági hölgy haláláról a következőket írják Párisból Körülbelül egy év óta Párisban a Rue Pierre-le-Grandon egy szép, disztigvált külsőű hölgy lakott, akiről mindenki azt hitte, hogy becsületese életet él. Látták ugyan igen gyakran, hogy előkelő urak ki-bojárnak hozzá, de mert Bigot asszony mindenkire nagyműveltségű hölgy benyomását tette, szivesen elhitték neki, hogy nyelvezeteket ad, és azért kénytelen a tanulni vágyó urakat magánál fogadni. Az asszonyság nagy levelezést folytatott s gyakran napokra, sőt hetekre elutazott. Az előkelő nyelvmesternő, a ház kapusának unokanővérétől vett bérbe hétszáz frankért lakást; ez takarított is a nyelvmesternőre, de sohasem lépett a lakásba, ha a nyelvmesternő otthon volt. Egy reggel Bigot asszony kis setáról tért vissza és azt mondotta a kapusnőnek hogy unokanővérét délután küldje hozzá, munkát akar neki adni. A fiatal leány félkeltőkor becsegengett a lakásba, de nem nyitottak neki ajtót; két órákor és később három órákor is meg próbálta, hogy bejuthasson, de ekkor is eredménytelenül. Eleinte csodálkozott a dolgon, de csakhamar megnyugodott, azt híven, hogy az asszonyságnak ismét el kellett utaznia. Midőn azonban kilenc nap múlva egy ur megjelent a kapusnál és Bigot asszony után kérdősködött. akitől régen nem kapott életjelt, ekkor értesítették az esetről a rendőrséget. A rendőrség ugyiátszik jól ismerte a „nyelvmesternőt“, és mindjárt sejtette, hogy gonosztertről van szó. Betörték a lakás ajtaját és Bigot asszonyt halva találták ágya előtt a földön. Megölték őt úgy, hogy nyakába tört szurtak. A szerzetést heverő üres ékszerdobozok és más jelek is azt mutatták, hogy rablógyilkosság történt. Eddig hiába keresték a gyilkost, nem tudtak nyomára jutni.

— **A spanyolok fogságában.** A Competitor vitáshajó őt tagja, a kiket nem régen az Egyesült Államok kormányának közbenjárására a havanai fogságból szabadon bocsájtották, miután a spanyol kormány megkegyelmezett nekik, a mult 22-én Newyorkba érkezett. Velük jött egy Ortega nevű fiatal kubai katona, aki szintén a spanyolok fogja volt, de akinek Blanco tábornok megkegyelmezett, mert Ortega apja jóbarátja volt Blancónak. A fiatal Ortega azonban megkegyelmezéséről egészen más, sokkal romantikusabb történetet beszél el. Ortega még csak 22 éves, Newyorkban a City-kollegiumnak volt tanítványa, melyet a mult év januárjában hagyott el, hogy Pinar del Rio kerületben az inzurgenszekhez csatlakozzék. Azt mondja, hogy ekkor mint a mozgó egészségügyi csapat tagja olyan dolgokat tudott meg, amelyeknek segítségével megmentette életét. A mult márciusban körübelül fél mértöldnyire a kórházi sátorlő gyökereket keresett, amikor egy csapat spanyol gyalogság fogságába került. Megkötözték a kezét-lábát, lefektették és jól el is verték. A spanyolok tovább is kiozták, hogy titkokat csikarjanak ki tőle, megtudni, végre az Artemisia-fogságba küldték őt, ahol haditörvénysek elé állították és halálra ítélték. Ekkor jó hasznát vette az előbb említett dolognak, mely nem volt egyéb, mint két spanyol tábornok árulása, melyek közül az egyik Arolas volt. Mindketten folytonos öszeköttetésben állottak az inzurgenszekkel és leveleket váltottak azokkal, melyeket Ortega látott. Ezekkel a levelekkel meggyeztek abban, hogy a spanyo-

lokot egyes kerületekben nem fogják meglátni, míg az inzurgenszek folytonos érintkezésben lehetnek vezéreikkel Gomezzel, Maceoval és Garciával. A spanyoloknak Pinar del Rioban akkor 40000—50000 emberük volt, míg az inzurgenszek összesen haterzen voltak. A neve ett két tábornok, mint a fiatal Ortega mondja, attól félt, hogy Ortega félvén a haláltól, kifecsegi a titkot és ezért azon iparkodtak, hogy megszerezzék neki a szabadságot. Ortega-nak az állítására nézve nincsenek bizonyítékai. A Competitor vitórlás őt embere borzalmas részleteket beszél el arról, milyen kegyetlenül bántak velük a spanyolok. Így egyikük, Melton azt beszéli, hogy amikor a spanyol ágyushajó az első lövést tette a Competitorra, ő még két társával egy csónakon menekülni akart. De utolérték őket, egymáshoz kötozték és eközben úgy meghuzták a kötelet, hogy az mélyen belevágott a husukba. Ekkor azután börtönbe vetették őket. Itt nem engedtek meg nekik semmi szabad mozgást, míg haditörvénysek elé nem kerültek, mely golyó által való halálra ítélték őket.

— **A fogorvos bosszúja.** Londonban mulatságos eset történt, melynek egy szórászkodásáról híres pénzember és egy fogorvos a szeresplő. A fogorvos bosszút esküdött az uszorás ellen, mert ez egy kölcsönzletnél nagyon megcsalta őt. Nemrégiben elment az uszoráshoz és ajánlatot tett neki, hogy száz forintért megveszi tőle a fogait. Az uszorás ráállt olyan feltétel alatt, hogy csak halála után köteles átengedni azokat az orvosnak. A szerződést megkötötték s a fogorvos másnap a következő hirtetést tette közzé az angol lapokban:

„Eladó egy pár fogorvos. Megtekinthető bármikor Mr. Brown szájában. Értekezhetni Cherbeyron fogorvosnál.“

Az uszorás tiltakozott az ellen, hogy ő bármikor és bármiknek megmutassa a fogait, mire a fogorvos a szerződésre hivatkozva bíróság elé vitte az ügyet. A bíró a fogorvosnak adott igazat s az uszorás kénytelen volt 500 forintért visszavásárolni a saját fogait.

— **„Az 1848—49-iki magyar szabadságharc története“** nagy illusztrált munkából mos jelent meg a 94 ik fűzet, a melyben (Iracza György az amgráció történetének leírását is befajcsa Ezzel a nagyszabású munka elbeszélő része véget ér. Ugyanebben a fűzetben a nevezetesebb hadiesemények soroltatnak fel, majd az életrajzilexikon kezdődik. Ez a lexikon mutatja legjobban, mennyi kutatást, fáradságot, szorgalmat szentelt a szerző műve megírásához, úgy annyira, hogy az „Az 1848—49-iki magyar szabadságharc története“ még ha illusztrációk nélkül jelent volna meg, egyik legerdekesebb s legbecesebb kiadványa volna az utóbbi éztendő könyvpiacának. A képek a következők: Kossuth sirja a kerepesi-uti temetőben, A budapesti honvédmenedékház, Agg honvéd, Agg honvédek Kossuth sirjánál. A munka megrendelhető Lampel Róbert (Wodianer F. és fia) cs. és kir. udv. könyvkereskedésében, Budapest, Andrássy-ut 21. sz.

Hirdetmény.

Szentes város tulajdonához tartozó Kurcza-mederben ez évben termelt nád f. évi december hó 11-én (szombaton) d. e. 8 órákor, a helyszínen megtartandó nyilvános árverés mellett — lábón — el fog adatni.

Az árverés a szegvári határnál kezdődik és az eladás felfelé haladva szakaszokként fog történni.

A vételár készpénzben az árverés alkalmával fizetendő.

Szentesen, 1897. december hó 4-én.

Novobáczky Győző,
gazd. tanácsnok.

3—3

Köhöges,

légsőhurut, gyomorkathakis, tüdőbaj, Asthma elnyálkásodás, hányinger, számrhurut, Tuberkulózis, leggyorsabban gyógyítható. Előkelő orvosi tekintélyek által ajánlva.

Szent-György thea, hurut elleni por, 24 óra alatt javulás tapasztalható; 2 csomagnál kevesebb nem adatik. — Postai ajánlással 20 krral több. 1 doboz 50 kr. St. Georgs-Apotheke, Wien, V/2, Wimmergasse 33.

11
